

Sygn. akt V KO 79/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marian Buliński

SSN Dorota Rysińska

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej

w dniu 20 lutego 2018 r.

zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 21 listopada 2017 r., V KO 79/17,

o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności, w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w P.

z dnia 7 lutego 2013 r., sygn. akt XVI K [...],

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 2 października 2017 r. do Sądu Najwyższego przekazany został przez Sąd Apelacyjny w [...] kolejny wniosek A. K., opatrzony datą 17 sierpnia 2017 r. i pierwotnie adresowany do Ministra Sprawiedliwości, o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w P. prowadzonego pod sygn.

XVI K [...], zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 21 maja 2013 r., sygn. akt II AKa [...].

Postanowieniem z dnia 21 listopada 2017 r., V KO 79/17, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.).

Orzeczenie powyższe zaskarżył skazany. We wniesionym zażaleniu ponownie podniósł kwestię nieprawidłowości zaistniałych – w jego ocenie – w toku postępowania przed sądem *meriti* i ich zaakceptowanie przez sąd odwoławczy, który – pomimo wątpliwości, jakie istniały w zgromadzonym materiale dowodowym oraz poszlakowego charakteru procesu – „nie cofnął orzeczenia Sądu Okręgowego w P.”. Powołał się jednocześnie na takie fakty jak wcześniejsze leczenie psychiatryczne żony, uposażenie w polisie na życie syna oraz nie wskazanie go, jako sprawcy przez pokrzywdzoną przed jej śmiercią.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

W znacznej części powtarza ono argumentację, która była zawarta we wniosku A. K. o wznowienie postępowania z dnia 17 sierpnia 2018 r., a która poddana została analizie Sądu Najwyższego pod kątem wszystkich przesłanek wznowieniowych. Słuszna była przy tym konstatacja tego Sądu, że okoliczności, które zdaniem skazanego skutkują wadliwością wydanych wobec niego wyroków, nie spełniają kryteriów określonych w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego, stanowiących warunek wznowienia postępowania, pozostając wyłącznie w sferze domysłów wnioskodawcy, natomiast kwestia stanu zdrowia psychicznego D. K. stała się już wcześniej podstawą wniosku o wznowienie złożonego przez obrońcę skazanego i oddalonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 23 kwietnia 2015 r., V KO 9/15.

Jednocześnie trafnie Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu podkreślił, że nie jest dopuszczalne w postępowaniu wznowieniowym, dokonywanie ponownej oceny dowodów i czynienie na tej podstawie odmiennych ustaleń faktycznych, a dotyczy to również takich kwestii jak polisa na życie sporządzona przez pokrzywdzoną, czy też nie wskazanie przez nią na męża, jako na sprawcę

podpalenia, skoro były już one przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w P. w pisemnych motywach jego wyroku z dnia 7 lutego 2013 r.

Stanowiący podstawę wydanego w tej sprawie rozstrzygnięcia przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 art. 545 k.p.k. (obrońca lub pełnomocnik) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność.

Wymieniona w powołanym przepisie możliwość wydana przewidzianej w nim decyzji procesowej, nie ogranicza się wyłącznie do tych wypadków, w których we wniosku o wznowienie podniesione zostały okoliczności będące już wcześniej przedmiotem rozpoznawania w postępowaniu o wznowienie postępowania. Użycie w treści art. 545 § 3 k.p.k. zwrotu „w szczególności” nie pozostawia wątpliwości, że jest to wskazanie przykładowe. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie miało więc miejsce również w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek ten oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego. Stosowanie wskazanego przepisu uznać należy w związku z tym za konieczne w tych wszystkich wypadkach, w których sąd wznowieniowy w sposób nie budzący wątpliwości stwierdzi, że żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek wznowieniowych zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie tego sądu z urzędu (art. 542 § 3 k.p.k.) lub też wniosek w ogóle nie zawiera okoliczności uzasadniających wszczęcie postępowania o charakterze nadzwyczajnym (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 25 września 2015, II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z dnia 19 stycznia 2016 r., V KO 77/15, LEX nr 1991152; z dnia 20 maja 2016 r., V KO 39/16, OSNKW 2016, z. 9, poz. 59; z dnia 22 listopada 2016 r., IV KO 78/16, LEX nr 2177099; z dnia 14 grudnia 2016 r., III KO 72/16, LEX nr 2165584).

Tego rodzaju sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie i zasadnie skutkowałą, na co wskazano wyżej, orzeczeniem w oparciu o przepis art. 545 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy, z uwagi na trafności poddanego kontroli instancyjnej postanowienia oraz nie znajdując podstaw do uwzględnienia zażalenia, rozstrzygnięto jak w części dyspozytywnej.

aw